

192. Muser har Glæden, Druen kær.

H. E. Krøyer.

Allegro non troppo.

1. Mu-ser har Glæ-den, Dru-en kær, Ly-stig-hed bor i Ran-kens Skyg-ge.

f E-vo-e Bacchus! du er os nær, i dit Ly vor Hyt-te vi byg-ge.

p Kry-ster nu Dru-er! E-van forstær-ker Ung- doms Lu-er,

ritard. ven-ligt han aab-ner Sjæl og Sind, *f a tempo* i vort Bryst strømmer Ven-ska-bet ind, naar med sit

Blik han i Hjer-ter-ne sku-er, naar med sit Blik han i Hjer-ter-ne sku-er.

2. Venus er sød som Blomst i Maj,
men hun som hin kan ej forbinde;
Elskeren gaar sin ensomme Vej
for at finde sin Sjæls Veninde.
Skinsyge Glæde!
Ene da lad forelskte træde,
Venus kun lider to og to;
men i Selskab er Evan kun fro,
og blandt Venner han tager sit Sæde.

3. Her hersker ingen Nidkærhed,
Skinsygen ej sin Fakkel tænder,
skønt nu den Ild, som gør Ynglingen hed,
i os alle forsamlede brænder.
Bacchus forbinder.
Hil dig da, Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos dig var Barmen trang,
du os Hjertet opflammer til Sang,
i din Munterhed Sorgen forsvinder.

4. Flaccus, du ædle Druens Ven!
Aldrig du dig fra Mindet fjerner;
Rin og Bordeaux nu os skænker igen,
hvad dig Massiker gav og Falerner.
Sønlige Pligter!
Hil dig, vor Ungdoms elskte Digter!
Glæde din Skaal vi drikke nu;
du begejstred saa tidlig vor Hu,
og sin Lærer ej Ynglingen svigter.

5. Hist, hvor dit Bad i Tibur staar,
Ranken sig end i Gruset slynger;
Murene smuldne Aar for Aar,
men din Ære kun Tiden forynger.
Glemmer ham ikke!
Flaccus har lært os elske, drikke,
kraftig han sang til Venskabs Pris;
han var god, han var lystig og viis:
Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

A. Oehlschläger.